

наугарѣхъ едниѣ по-голѣмѣхъ часть земѣхъ; но едвамъ съ твърдѣ голѣмѣхъ трудъ можехъ да обработѣхъ нивѣхъ си съ дървѣннѣхъ си мотыкѣхъ, която ми служаше и за рало и за гребло. Като ъхъ посѣяхъ, отсѣкохъ дългы клоніе отъ дървата и съ тѣхъ като съ влакъ завлекохъ оранѣ-тѣхъ на нивѣхъ, и най-послѣ ъхъ заградихъ. Догдѣ свършѣхъ всичко това, иждивихъ цѣли три мѣсецы, до колкото ми допрощаваше дѣждовното врѣме.

Вѣтрѣ въ кѣщи имахъ пакъ доста работѣхъ, и освѣнѣхъ туй занимавахъ ся да учѣхъ папагалѣтъ си да говори. Първыѣ думы, които чухъ на тойзи островъ да ся изговарятъ отъ други а не отъ моѣхъ уста, бѣхъ тѣзи на малкото мое птиче: „*Папагалъ хубавъ! Робинсоне, какво правѣши? Робинсоне кѣдѣ отиваѣши?*“ И тѣзи думы той повтаряше и говоряше гы твърдѣ хубаво.

ГЛАВА XIX.

Робинсонъ ся залавя да си направи прѣстѣны ссѣдове. — Разни изнамѣрванія.

И като живѣяхъ самичѣхъ въ пустѣхъ, пакъ мя блазнеше пожеланіе на роскошность